

Розділ 1

СКАЙ

Березень 2019

Цього ранку з Берком коїться щось дивне. Я зрозуміла це, коли він уже втретє запитав, як приготувати для мене яйця.

— Яєчня з рідким жовтком! — вигукую я зі спальні. Саме такий сніданок Берк готував для мене щоразу відтоді, як ми почали зустрічатися шість місяців тому.

Берк — жайворонок, а я ні, тому мені страшенно подобається, що приготування сніданку на вихідних перетворилося на Беркову звичку, а я можу зайву годинку поніжитися в ліжку з книжкою.

— Яєчня з рідким жовтком, так? — перепитує він знову з кухні.

— Ага! Дякую. — Спантичана, падаю назад на подушки. Ми з Берком мешкаємо разом уже більш як два місяці. Він *знає*, які яйця я люблю на сніданок.

Зненацька кожну клітинку мого мозку охоплює страх, що в мого сорокашестирічного бойфренда рання стадія хвороби Альцгеймера. Я усвідомлюю безглуздість власних побоювань, утім, компульсивний стан уже встиг заволодіти мною — я не можу втратити Берка через банальні лінощі. Я вибираюся з ліжка та вісім разів постукую кісточками пальців по кожному дерев'яному предмету в кімнаті: вісім ударів по узголів'ю ліжка, приліжкових тумбочках, обох комодах, шибках, дверцятах шафи,

плінтусах і маленькому слонику ручної роботи на комоді. У майбутньому мені варто припинити купувати дерев'яні речі, щоб заощадити час.

— Яечня з двох яєць із рідкими жовтками, англійський мафін і дуже хрусткий бекон для моєї кралечки, — заходячи до кімнати з тацею, каже Берк. — І, звісно ж, кава.

Він має такий милий вигляд у футболці та спортивках, його волосся мокре після душу. Мене охоплює почуття ніжності, і я майже не можу витримати того, як сильно я його кохаю.

— Сніданок у ліжку? — Я сідаю рівніше, коли Берк ставить переді мною наїдки. — Навіть не знала, що в нас є така чудова таця. Гусачку, це так розкішно. З якої нагоди?

— Просто хотів зробити щось приємне для моєї Гусочки. — Берк стенає плечима. — Я ж знаю, як ти обожноєш ліниві неділі.

Я всміхаюся. Ми з Берком почали називати одне одного Гусачком та Гусочкою після перегляду документалки про гусей, де розповідалося, що вони утворюють пари на все життя. Коли цей птах втрачає партнера, то плаває колами та невпинно кличе того, хто вже ніколи не повернеться. Берк сказав, що саме так він і вчинив би, якби колись втратив мене.

— Ти наймиліший. — Я відкушую шматочок бекону, ідеально хрусткого та майже підгорілого, як я і люблю.

Берк стоїть поруч із ліжком, переминаючись із ноги на ногу, та спостерігає за тим, як я їм. На його обличчі розплилася вдоволена усмішка.

— Усе гаразд? — Я стривожено підіймаю на нього очі. — Ти вже поснідав?

— Я... Я... ще ні.

— Та ж у чім тоді річ? Я ж бачу, що щось...

— Скай. Є ще дещо до твого сніданку. — Раптом Берк стає на одне коліно, витріщаючись на мене широко розплющеними, переляканими очима. Минає кілька повільних та дивних секунд, перш ніж я усвідомлюю. *Ой. Ой! Ні, не може такого бути. Чи може?!*

На долоні Берка несподівано з'являється маленька коробочка — напевно, він витягнув її з кишені, — і повітря в кімнаті, подібно до мого серця, завмирає. Я чую, що він розповідає про те, як кохає мене і що попри те, що все триває ще не так довго, він упевнений, що хоче бути зі мною навіки. Потім він відкриває коробочку, а там — обручка. І тоді він ставить мені запитання, яке мріє почути від коханого кожна дівчина.

У мене відвисає щелепа. Тіло тремтить і наче іскриться.

— Скай? — питає Берк. — Скажи хоч щось.

— Так! — кричу я. — *ТАК!*

Берк переставляє тацю на підлогу та пірнає до мене в ліжку. Коли він надягає на мій палець обручку з діамантами та сапфірами, приголомшення пронизує мене гарячими хвилями. Вона трошки завелика, але нічого — Берк переконує мене, що ми без проблем підженемо розмір. Він підводить на мене очі й усміхається найширшим усміхом, тим, що сягає його яскраво-блакитних очей, а на щоках у нього утворюються симпатичні ямочки. Я вдячна всесвіту, що не розчарувалася в коханні.

— Гусочко, ти плачеш. — Берк торкається мого обличчя.

— Звісно ж, плачу. — Я обіймаю його за шию та міцно пригортаюся до нього. — Господи, Берку. Геть не можу повірити. Я вже вирішила, що в тебе хвороба Альцгеймера чи щось таке.

— Га? Чому?

— Бо ти сто разів перепитав, як приготувати яйця! А ти ж *завжди* пам'ятаєш, що я люблю яечню з рідким

жовтком. Я так розхвилювалася, що постукала по всіх дерев'яних предметах у кімнаті.

Берк регоче та цілує мене в скроню.

— Гадаю, я просто перенервувався. Ти здивована?

— *Дуже* здивована. Але вона досконала. — Я дивлюся на платинову обручку з блискучим круглим діамантом та двома меншими сапфірами. — Як ти дізнався, що я мріяла про сапфіри? Я тобі ніколи не казала.

— Просто відчув. — Він змахує сльозу з моєї щоки.

Я притуляюся до Берка та вдихаю аромат лосьйону після гоління у вигині його шиї. Не можу припинити уявляти реакцію Енді, коли вона почує про заручини. Саме так і працює мій мозок: щойно в нього прокрадається тривожна думка, я проти неї безсила.

«Неможливо повністю пізнати людину за пів року, Скай», — скаже Енді, бо саме це вона й говорила, коли ми вирішили жити разом.

Берк розповідає мені, як кілька тижнів тому попросив благословення в мого батька, а також що забронював столик у ресторані «Бювет» на сьогодні — ми відсвяткуємо з татом, Ненсі та її двома синами-підлітками, Ейденом та Гаррі, яких мені досі чомусь складно називати зведеними братами. Усередині все перевертається — я не надто волію ділити ці моменти з Ненсі та її дітьми, — але нотки захвату в голосі Берка підказують мені: він пишається тим, що постарався залучити мою родину до цього особливого дня.

Не віриться, що в мене є наречений. Але я знову чую набридливий голос Енді: «Чи не здається тобі дивним, Скай, що ти так і не познайомилася з його сім'єю? Ти живеш із кимось, але ніколи не бачила його рідних».

Але в Берка немає родини: його батьки загинули в авіакатастрофі, коли йому було дев'ятнадцять. Він був єдиною дитиною. Це не його провина.

— Хочеш доїсти яєчню? — питає Берк. — До бранчу ще кілька годин.

Я всміхаюся та киваю. Тоді він підіймає тацю з підлоги та ставить мені на коліна. Кусаю намащений маслом англійський мафін, і, *боже мій*, я б усе віддала цієї миті, аби вигнати голос Енді з голови.

«Я просто кажу, що якщо він видається надто хорошим, щоб бути реальним, він, найімовірніше, таким і не є».

— Розкажи, як ти обрав обручку. — Я кладу голову на сильне та безпечне плече Берка.

Він починає оповідь, а я хапаюся за його слова, мріючи заглушити негативний та заздрісний голос Енді — загрозу моєму щастю. Берк *не* занадто хороший, щоб бути реальним, і, на відміну від Енді, Лексі та Ізабель, у мене ніколи не було Берка, принаймні ще пів року тому. У мене ніколи не було когось, хто міг би бути моїм незмінним супутником або валентином, когось, із ким можна було б ходити на вечірки та весілля, а потім страждати від виснажливих похміль суботніми пообіддями. До Берка в мене ніколи не було хлопця, який би зізнавався мені в коханні, приносив суп, коли я хворію, або змушував мене кінчати аж до памороків.

Розумієте, я не та дівчина, із якою чоловіки хочуть побратися. Я та дівчина, із якою чоловіки *думають*, що хочуть побратися — попервах вони бачать лише миле личко, класну квартиру, стильний одяг. Але потім вони пізнають мене — *справжню* мене. І хоча я ніколи не втрачала оптимізму, хоча раз на місяць робила воскову епіляцію і трічі на тиждень бігала вздовж Вест-Сайд-гайвей, щоб скинути жирок, та якби рік тому ви сказали мені, що за 365 днів неймовірний чоловік освідчиться мені, я б вам не повірила.

Однак шість місяців тому я зустріла Берка Майклза. Вродливого Берка із чорним, немов смола, волоссям та ямочками на щоках. Із першого дня я знала, що цього разу все інакше. За тиждень після знайомства я втнула дурницю: сказала Енді, що він чоловік, за якого я вийду заміж. Вона ледь не розлючено відповіла, що думати про весілля за тиждень після знайомства — це божевільня, і я усвідомила, що наступила на мозоль. Енді та Спенсер зустрічаються ще з коледжу, але досі не заручилися — вони навіть не *обговорювали* заручини. Енді каже, що їй байдуже, але я в це не вірю. Не вірю, що можна зустрічатися з кимось цілих вісім років і не хвилюватися через невизначеність майбутнього.

Ми з Берком знали все із самого початку. Хоч і не вдавалися в деталі, утім, обоє розуміли, що завжди будемо разом. Таке спокійне, нехитре почуття — знати, що стосунки із кимось вічні, як сонце й місяць.

Я допомагаю Беркові помити посуд, а потім іду в душ та переодягаюся. Навіть такого щасливого дня я з острахом чекаю зустрічі з Ненсі. Пригадую, як одного вечора на Нантакеті, два роки тому, я підслухала, як вона шепотіла моєму батькові на вухо: «Я хвилююся через Скай, справді. Вона така вродлива дівчина, але її... проблема... здається, вона все псує. Тривожуся, чи зможе вона когось зустріти...».

Моя проблема. Моя *довбана* проблема.

Якщо бути чесною із собою, то Ненсі не винна в тому, що я її недолюблюю. Тепер, коли в моєму житті є стабільність, я це розумію. Життєвий досвід та зрілість допомагають визнати, що вона ніколи не мала шансів мені сподобатися, особливо зважаючи на те, через що я пройшла. Байдуже, що люди говорять, начебто вона повернула батькові життєві сили та радість, адже я досі чудово пам'ятаю, як мої батьки танцювали під пісні Ван Моррісона на кухні, регочучи й цілуючись, як підлітки. Точно

не тоді, коли я втратила таку матір, якою була моя: невинну силу, таку ж відчутну і життєво важливу, як власне серцебиття, цілим світом в одній істоті. Таку людину неможливо замінити.

Я збираю своє довге біляве волосся в низький хвіст. Коли підмальовую вії, Берк підходить ззаду й обіймає мене за талію. Я притискаюся щокою до його грудей та слухаю спокійне серцебиття, вдячна за його відвертість та доброту. Врешті-решт, я зустріла людину, якій не важлива моя *проблема* і яка кохає мене всупереч їй. І не просто когось там — я зустріла високого, чорнявого та вродливого, немов кінозірка, Берта Майклза, чоловіка із чистою совістю, хорошою роботою та такими яскраво-блакитними очима, що їх видно за кілометр. Несподівано я майже починаю радіти бранчу в «Бювет», натхненна перспективою тицьнути обручкою в лице Ненсі. Мій батько так ніколи й не подарував їй обручку (навіть уявляю його роздуми: «Для нас обох це другий шлюб, тому ми вирішили, що стриманість буде доречнішою»).

Торкаюся сережок, які вирішила одягнути: пусети зі смарагдами, які мій батько подарував мамі в ніч перед весіллям. Мене переповнює туга — я сумую за нею більше, ніж можу витерпіти.

— Якби ж твоя мама могла бути тут, — каже Берк, немов прочитавши мої думки. Він вмощує підборіддя на моєму плечі, і ми зустрічаємося поглядами в дзеркалі.

— Щойно про це подумала. Хотіла б, щоб і твої батьки також могли бути тут.

— Я теж, Гусочко.

Я всміхаюся нашому відображенню, поки діамант виблискує на безіменному пальці лівої руки. Попри те, що нам обом когось бракує, вигляд ми маємо бездоганний. Втілена мрія. Ніколи не збагну, чому мені так пощастило.